Ч. 224. Пятниця 18 (5) жовтня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечагані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Стан здоровля Цісаря. — Угодові предложеня в Раді державній. — З угорского сойму. — З парляментарних клюбів. — Положене в Марокку.

Кореспонденцийне бюро довідує ся о стані здоровля Цісаря: Цісар не мав вчера горячки. Місцеве розширенє катару не наступило, его сила зменшає ся. — „Korresp. Wilhelm" доносить: Стан сил Цісаря був вчера без перерви користний, апетит досить добрий, настрій цілий день добрий. Нежит незмінений, нахил до кашлю також ще незмінений. — Архикняжна Мария Валерия прибула вчера по полудни з Вальзе і удала ся до Шенбруна. Разом з архикняжною був у Цісаря вчера від години 3 до 4-ої по полудни архикнязь Франц Сальватор. Архикняжна вечером повернула до Вальзе.

Як звістно, на вчерашнім засіданю внесли правительства, австрийске і угорске, в обох парляментах предложеня що до економічних відносин між обома половинами держави. Ті предложеня розпадають ся на дві части. Одні мають творити зміст формальних законів, а другі то постанови про виконанє законів; хоч они входять в круг самостійного обсягу діланя обох держав, то їх подає ся до відомости обох законодатних тіл на те, щоби уможливити витворене погляду на цілість угодових постанов.

Властиві предложеня обнимають:

1. Законопроект, який нормує взаїмні зносини торговельні і комунікацийні між Австриєю і Угорщиною: a) обнимає порозуміне про запобігане подвійному оподаткованю підприємств, які розтягають ся на обі половини монархії; b) додаткову умову до умови в справі причинюваня країв угорскої корони до тягарів загального довгу державного.

2. Законопроєкт, який уповажнює австрийске міністерство перевести умову з угорским міністерством в справі зміни 8-го параґрафу закона з дня 27 липня 1878 В. з. д. що до розтягненя діяльности акцийних асекурацийних, заробкових, взгл. господарских товариств основних о одній половині держави також на другу половину держави.

По внесеню предложень і вступній промові президента палати др. Вайскірхнера, яку ми подали вчера, виголосив п. Президент міністрів бар. Бек ekspose. П. Президент відмічує, що правительство предкладає комплекс угоди о нормальнім реченци. Первістний намір заключити угоду з довшим реченцем, як на 10 літ, вимагав таких жертв, які годі було в інтересі справи понести. Довгореченцева угода мала би радше характер мирового роз'єму, при чім не можна би було задержати митово-торговельно-політичної спільности. Хоч правительство не побоюєсь порівнаня теперішної угоди з угодою з 1903 р. і хоч може з цілим спокоєм відповісти на питанє, чи теперішний білянс єсть ліпший, то всеж таки таке порівнанє уважає нефортунним. Угода заключена Селем і Кербером відповідала тодішним обставинам. Від 1903 р. обставини змінили ся. Правительство користало з дорогоцінної будівлі постанов угоди Селя і Кербера і надіє ся, що ті постанови утревалило. П. Президент від разу виключив можливість опирати нові відносини до Угорщини на будуче на основі „взаїмности", бож дальше істнованє таких відносин полишило би інтереси держави в непевности а правительство не могло би боронити елементів економічної спільности від знищеня і забурень, тому рішив ся розвязати ту квестию в формі трактату. Опісля обговорював п. Президент кабінету найважнійші подробиці угоди, відмітив, що трактат, який на місце митово-торговельного союза входить в житє, забезпечує свободу економічного обороту і запоручає тісну злуку в митово-торговельній політиці, таку, як і до тепер, хоч подекуди формою трактату відмінну. Дальше істнованє одноцільної цлової лінії обій-

Годі про все памятати.

(З польского — Винк. Косякевича).

Давними часами користував ся сьв. Петро в небі тим привилеєм — котрого зрік ся пізнійше задля великих проступків людских — що міг собі вибрати між людьми любимця і випросити для него все, що лиш для чоловіка можливе.

Сьвятий Петро вибирав звичайно якого честного а бідного чоловіка, щоби тим певнійше дати єму щастє, і запитував єго просто в очи, чого би собі бажав.

В тих то отже часах упало око сьвятого Петра на одного артиста, маляря, що зовсім не зле малював на полотні різні кусники, честний був як мало хто другий, а бідний — як тілько можна.

Іде ото той маляр густим лісом, щоби віднайти який гарний кусень сьвіта та відмалювати, несе теку під пахою, дивить ся — аж тут при дорозі сидить на зваленій колоді якийсь старець: лице гарне, вид благородний, борода велика, а біла як срібло.

— Ось хороший образ — міркує наш маляр. Сідає осторонь і добуває з теки папір та оловець.

Але старець підходить до него і починає ся розмова... перше всього про малярство... Бачить артист, що дідусь знає ся на тій штуці, отже урадований, витрясає перед ним цілу свою теку і розгорнувши богато образів, каже дідусеви, щоби вибрав собі один, який єму найліпше подобає ся, та забрав собі на памятку стрічи.

Сьвятий Петро усміхнув ся добродушно.

— От добрий вибір — прийшло єму на гадку.

Він прибрав собі один образ, що представляв дорогу в лісі перед заходом сонця; відтак прийшло до пізнаня.

— Я Тулипан — каже маляр.

— А я сьвятий Петро...

— Дуже мені приятно.

— Дуже мені мило.

Страх, як утішив ся маляр, не так тим, що познакомив ся з такою достойною особою — бо зарозумілости було у него мало, як радше тим, що праця єго буде прикрашати небесні сьвітлиці.

А сьвятий Петро — тому, що не мав часу і не міг на довго відходити від небесних воріт — зараз таки приступає до річи і каже, о що єму ходить.

— Говори, каже, сину, чого хочеш, а всьо тобі стане ся.

Призадумав ся наш артист, бо справа була поважна.

А що то був хлопець молодий, в силі віку, і часто бавив ся мріями горячої любови, тож надумавши ся й каже сьвятому Петрови:

— Зроби, отче, щоби припала мені найкраща жінка, яку лиш носить на собі та земля.

— Добре, сину.

— Щоби она припала мені одному і мене одного цілою душею любила.

— Добре, хлопче.

Однако наш артист нагадує собі ще:

— І щоби то білявка була, конечно білявка. Чорняві хороші, але ними лише око упиває ся, а другі змисли не поживлять ся дуже.

Як прийшов маляр раз вже до своєї теми, так далі тоді описувати сьвятому Петрови, якою повинна бути тота єго будуча суджена... Стан Дияни, такий, як єго сотворила собі уява Греків, гордий а величавий — волосє, як золоті нитки, очи, як бездна небесного зводу, тіло краски рожевих листків і так дальше і так дальше... доки не змалював своїми бажанями таке чудо, що не спосіб хиба, щоби єго гідна була носити земля, таке чудо, яке хиба в небі лиш може знаходитись.

Замічає то вже й сам артист, що хиба неребрав тут міру, бо й питає:

— А можливеж то, отче?

А сьвятий Петро усьміхнув ся лиш добродушно і сказав:

— Можливе, сину.

Знає маляр, що важна то справа, отже знов призадумує ся, щоби своє щастє всесторонно як треба забезпечити.

— І нехай тота дівчина — каже — буде солодкої і згідливої вдачі і нехай має достаточний для свого пола розум, не менший від других подруг і щоби она була весела, дотепна.

— Добре, сину.

І ще раз задумав ся наш маляр.

— І щоби она була моєю жінкою, моєю перед людьми і сьвітом, щоби ми не зазнали по вік ніяких перешкод.

— Добре, хлопче...

маючої обі держави, єсть забезпечене а утворене пограничної цлової лінії між обома державами єсть виключене. Цлова тарифа, хоч специяльно для кождої держави установлена, але анальоґічна, творить основу торговельного трактату і спільних взаємин. До найважнійших предметів нарад належала справа зелїзничої полїтики. Постановами тарифово полїтичними Австрия забезпечила собі цїлковиту свободу акциї як у внутрішнім руху так і у взаїмнім обороті з Угорщиною.

По промові п. Президента поставив пос. Ґесман внесенє, аби слїдуюче засїданє відбуло ся — не як первістно намірено ві второк, лише нинї о год. 11 перед полуднем. Внесенє ухвалено і нинї розпічне ся дискусия над угодовими предложенями.

В угорскім соймі експозе о предложенях виголосив президент кабінету др. Векерле. Заяву єго, що Угорщина буде мусїла піднести квоту на спільні видатки о 2%, приняло сторонництво независимости великим криком і протестом. Др. Векерле закінчив словами: Я заключив угоду, котрої не треба уважати побідою одної або другої сторони. Я вибрав посередну дорогу, аби по обох сторонах забезпечити ухваленє договору. Не жадаю похвал, але й не маю причини бути малодушним. Я поступав після найлїпшого пересьвідченя. В тяжкій ситуациї я був примушений розпочати переговори, стараючи ся забезпечити придбанє економічних і полїтичних користий. Длятого зі спокійною совістию можемо наше дїло предложити палатї до оцїнки. — На тім засїданє замкнено.

„Deutsch-Nationale Korrespondenz" оповіщує такий комунїкат: На вчерашнім засїданю екзекутивного комітету „Союза нїмецких сторонництв" були присутні мінїстри Дершата і Праде, а мін. Мархет оправдав свою неприсутність виїздом до Парижа. Головний предмет нарад становили точки, що відносять ся до концентрациї вільнодумних нїмецких партий. Згідно признано засаду, що треба скріпити лучбу між поодинокими вільнодумними сторонництвами, уложено також пропозициї що-до обсягу дїланя спільної комісиї парляментарної, які предсїдателї клюбів предложать своїм клюбам. Відтак заявив ся комітет за тим, щоби буджет на 1908 рік взяти під обради найшвидше тай полагодити єго; задля сего постановлено почати переговори з иншими палати. Екзекутивний комітет нїмецких партий застеріг ся рішучо против системи буджетових провізорий. — Дальші наради комітету будуть відбувати ся в пятницю. — Вчера по полудни — як доносить Poln. Korrespondenz — зібрали ся у Відни польскі посли народно-демократичні на засїданє під проводом пос. Ґломбиньского, для обговореня угоди. — Також клюб ческий відбув вчера засїданє під проводом пос. Крамаржа і перевів полїтичну дискусию. З дискусиї мало вийти, що Чехи хотять перейти до опозициї. — Клюб полуднево-славяньский ухвалив вислати депутацию до Будапешту, аби нарадити ся в справі угоди з тамошною делеґациєю Хорватів. — Вкінци доносять, що вчера по полудни відбув п. Президент мінїстрів бар. Бек в товаристві п. мінїстра скарбу дра Коритовского і п. Намістника ґр. Потоцкого конференцию з провідниками Русинів. Вечером по тій конференциї відбув п. Намістник ґр. Потоцкий довшу нараду з президентом Кола польского.

Другий султан марокканьский Мулей Гафід вислав тепер до европейских дворів посольство, котре мало їм предложити справу Гафіда. То посольство було вже в Льондонї і Берлинї, а дальше має поїхати до Риму. Як доносять телеґрами, посольства нїгде не принято, значить ся европейскі держави показують тим, що не хотять мішати ся до спору султанів Абдул Азіса і Мулей Гафіда.

Французска кабінетова рада занимала ся перед вчера ситуациєю в Мароккo. Ґенерал Дрід телеґрафує, що успокоєнє поступає наперед при помочи войск султана. Тому що спільна акция воєнних кораблїв не є конечна, постановлено відкликати один кружляк. В послїднім часї піддало ся 150 марокканьскої кавалериї заосмотреної в найновійше оружиє. Мулей Гафід находить ся тепер в скрутнім положеню, бо не має нї амуницїї, нї оружия, а не може єго добути нї у Нїмців нї у Анґлїйців.

Новинки.

Львів, дня 17-го жовтня 1907.

— **Важне для ополченцїв.** Щоби усунути всякі сумніви маґістрат міста Львова подає до відомости, що мельдунок (контроля) ополченцїв, войсково вправлених і надїлених картами призначеня в сїм роцї не відложений. Рівночасно взиває ся тих обовязаних до служби в ополченю (ляндштурмі), котрі згаданої повинности доси не сповнили, щоби зголосили ся в тїй цїли в днях 22 і 23 жовтня с. р. межи 8 а 2 год. рано в маґістратї (в салї засїдань Ради міскої I поверх).

— **30 лїт артистичної дїяльности.** Славно звістна артистка нашого театру панї Антоніна Осиповичева обходила минувшого вторка 30-лїтний ювилей своєї артистичної дїяльности. Чим єсть панї Осиповичева для нашої сцени, сего не потребуємо тут доказувати: се знає дуже добре наша публика, котра й відповідно до заслуг артистки віддала її честь та зложила подяку в день єї ювилею. Правда, що перші кроки свого артистичного виступленя не ставила панї Осиповичева на нашій сценї, бо вступила в 1877 р. до польского провінцияльного театру під дирекцию Пясецкого, але вже в 1881 р. за дирекциї п. Теофілї Романовичевої вступила до руского театру і від тої пори звязала свою судьбу тїсно з судьбою нашої сцени. Не будемо тут запускати ся в оцїнку єї артистичної дїяльности а скажемо лиш коротко, що артистка в ролях сїльских красавиць і молодиць дійшла до вершка свого артизму і стала ся неоцїненою для нашої сцени. Оцїнюючу той артизм ювилятки публика наповнила ві второк битком театральну салю, а коли панї Осиповичева появила ся на сценї, повитано єї грімкими невмовкаючими оплесками. Головна овация слїдувала аж по першім актї: коли піднесла ся куртина, виступила на сцену ювилятка окружена театрального дружиною а з правого боку уставились депутациї. Музика заграла, а публика грімкими оплесками повитала ювилятку. Відтак промовив до ювилятки голова тов-а „Рускої Бесїди" п. радн. Шехович і вручив їй вінець і касетку з дарунком, в золотї. Потім привитав ювилятку директор театру п. Стадник і зложив також вінець і дарунок (золотий сиґнет). Дальше виступив з привітом п. Ольшаньский від театральної дружини, складаючи в дарунку вінець і золоту брошку та ковтки. Іменем укр.-руских товариств львівских промовив др. Брик і вручив ювілятцї вінець і золотий годинник з ланцушком вартости 300 К. Від панї Саломеї Крушельницкої зложено пнни Осиповичевій срібний вінець. Від знакомих дістала ювилятка вінцї і китицї цьвітів. Сцену застелено зеленню і цьвітами, а кожду промову витала публика щирими і грімкими оплесками. Куртина заслонила сцену і ще раз піднесла ся при невмовкаючих оплесках публики: ювилятка відклонила ся, музика заграла і овация скінчила ся.

— **Репертоар руского народного театру** у Львові під дирекциєю Пос. Стадника. (В салї „Яд Харугім" при ул. Бернштайна. Початок о 7 годинї вечером). В четвер дня 17 жовтня с. р. „Анонїми" знаменита штука в 3 дїях Давалїєра. — В пятницю 18 жовтня с. р. бенефіс ветерана рускої сцени Т. Гембіцкого „Жидівка вихрестка" драма в 5 дїях Тогобочного.

— **Огнї.** В Жовкві вибух в недїлю вечером пожар в пивници парового млина. Почали горїти мука, переховкна в значній скількости і збіже, а за пів години огонь вибух назверх, обнимаючи всї фабричні будинки. Пожар ширив ся швидко, руйнуючи цїлковито тартак, млин і міску електричну галю з обома динамо-електричними машинами, котрі доставляли Жовкві електричного осьвітлення. Крім того згоріло яких три ваґони дощок, зложених коло тартаку. Наслїдком сеї пожежі місто стра-

---

— От і все — думає собі маляр.

А сьвятий Петро ще й сам єго наглить:

— А чи собі ще чого не бажаєш, сину. Чого ще?..

— Хиба, щоби здоровля і таланту не збавитись.

— А більше, сину?

— І щоби мав завсїгди тільки гроший, щоби нїякого недостатку не знати. От і все.

А сьвятий Петро ще раз запитав ся:

— Хиба то все вже, сину?

— Все, отче.

Попращали ся — маляр щасливий, уколисаний та упоєний обіцяним щастєм вернув домів, а сьвятий Петро, з образом під пахою, повандрував до неба.

* * *

І сповнили ся бідному артистови всї обіцянки сьвятого Петра.

І дістав маляр за жінку княжну з роду, королївну з душі, а богиню з краси.

Красою прослила княжна на весь сьвіт, найхоробрійші лицарі, наймožнїйші князї і найкрасші молодцї добивали ся єї руки, а мудрцї в порох покладали перед нею свої лисі голови.

І здивував ся дуже цїлий сьвіт, що та княжна, котра здавало ся, і не замічала найгордійших, що колїна перед нею угинали, вибрала собі бідного артиста і віддала єму всю свою любов.

І не було на цїлій земли лицаря, князя, нї мудрця, що не спалахнув би завистию і ворождою на того артиста.

А він, вибранець, ходив в перших тиждннях мов приголомшений, бо не думав, щоби було і ходило по сьвітї чудо, сто раз красше від єго малярскої мрії, котрого краси нїякі слова, нїяка краска змальовати не в силї.

І чудо то він може брати до рук, як свою власність, тулити до того марморного тїла свої уста, кілько разів забагне!

І єго житє окружила розкішним теплом любов, любов жінки, що віддала ся єму цїлою душею, жінки, що тільки над тим і продумує, як би то приспорити єму як найбільше щастя, як найбільше розкоши і любови...

І — чудо! Той вибранець — над чудами чудо! — починає ходити з журбою на чолї, починає ходити зі смутком в очах...

Зітхає часом...

Видко, не розпука їсть єго, не горе велике вселило ся в душу... Нї! То лиш тиха скорбота деколи крізь єго житє промчить ся і крильцем затріпоче, щоб себе пригадати...

А все вже там, де така скорбота, хоч би й як тихо, крильцем затріпоче — там про повне скінчене щастє говорити годї.

* * *

Сидить наш маляр сам один в лїсї, підпер чоло рукою.

Смуток чує.

Зітхає і каже до себе:

— Гей, коби то менї той честний, гідний сьвятий Петро хоч на одну хвилю показав ся.

Гляне... Стоїть сьвятий Петро перед ним.

— Щож там, мій сину — питає ся добродушно — хиба не стало ся все по твоїй волї?

— Стало ся, мій отче.

— Хиба твоя жінка не найкрасша на земли?

— На земли? То просто богиня!

— Хиба она за другим пропадає?

— Сьвіта за мною не бачить.

— Щож то за причина твого смутку, сину?

Маляр зітхнув.

— Ось одної ще ласки забув я у тебе попросити, отче.

— Якої сину?

— Зробити так, щоби і я ту богиню взаїмно любив.

тило електричне сьвітло і буде мусіло вернути до давної системи звичайних нафтових ламп. Около сто робітників, занятих доси при тартаку й електрівни, лишилось без праці. Шкоду, по части обезпечену, обчисляють на 300.000 К, а в дошках на 40.000 К. — В Підярковї бобрецкого повіта погоріла тамтого тиждня церква з цїлим уладженєм. Церковця стара, деревляна, була обезпечена в „Днїстрі“. Находив ся в нїй старинний іконостас, якого різьба по словам одного артиста-маляря представляла велику артистичну вартість. — В Медицї перемиского повіта згоріло онодїшної ночи 16 будинків. При ратованю попарив ся небезпечно оден жандарм. Спалені будинки не були обезпечені.

— **Любовна траґедия.** В Старім Санчи найдено в пятницю рано тіло молодої дївчини переїхане зелїзничим поїздом. Показало ся, що була се 16-лїтна Стефанїя Вісневска, родом з Величкu, занята в склепі М. Глиньского в Ст. Санчи. Того самого дня вечером застрілив ся майже на тім самім місци бувший ученик семинариї, а тепер канцеляриййний помічник у місцевого ґеометра, Віктор Закшевский. Обоє молоді люди любили ся, однак на перешкодї стояв їм старший чоловік, тесть Глиньского, у котрого Вісневска мешкала, а котрий також не давав спокою бідній дївчинї. Се і стало причиною самоубийства залюблених

— **Дрібні вісти.** Львівский маґістрат рішив, щоби парк, заложений коло личаківскої рогачки, називав ся парком Бартоша Ґловацкого. — Тернопільскі адвокати др. Володимир Зарицкий і др. Северин Данилович переносять ся, перший до Теребовлї, другий до Бучача.— В рускім театрі у Львові відбуде ся в пятницю бенефісове представленє вислуженого артиста-ветерана, п. Т. Гембіцкого.

— **Смертельність між учителями.** В праскім товаристві „Deutsche Mittelschule“ один з прелеґентів подав між иншим, що середний вік учителів виносить 46 лїт. На 100 учителів доходить до 70 лїт житя лише 27, коли між сьвящениками доживає того віку 42%.

— **Самоубийства.** В Стрийскім парку коло рацлавицкої панорами найдено онодї рано повішене тіло якогось мужчини. З найдених при нїм паперів показало ся, що самоубийник називав ся Іван Райтер і був машиністом зі Стрия. Причиною самоубийства була імовірно нещаслива любов, як на се вказують записки в єго нотатцї. — В головнім шпитали у Львові підрізав собі горло бритвою 54-лїтний селянин з Мякиша нового, Іван Цьвок, що хорував від довшого часу на серце. Мимо скорої лїкарскої помочи помер до кількох годин.

— **Нещасливі пригоди.** На зелїзничім двірци в Делятинї 13-лїтний Дмитро Кухарук дістав ся через необережність між стовчаки двох ваґонів, котрі розторощили єму череп. Хлопчина погиб на місци. — В Чернівцях переїхав віз електричного трамваю старшу женщину, Блїму Бернштайн, котра будучи нїмою, не чула дзвоненя і майже переїхав єї на половину. — В Кожушнї на Буковинї засипала стїна в каменоломі 57-лїтного Миколу Черняка і убила єго на місци. — В Ст. Жучці черновецкого повіта 3-лїтний синок Гаврила Звітара, полишений в кухни без догляду, перевернув на себе горнець з окропом і наслідком страшного попареня помер до двох днів.

— **З причини холєри,** яке появила ся в київскій ґубернії в Росиї, зарядило ц. к. Намістництво лїкарску ревізию осіб прибуваючих із сторін, навіщених холєрою, і їх пакунків на стациях входових в Бродах і Підволочисках, як також 5-дневну обсервацию таких осіб в місцевостях, до котрих їдуть. Намістництво взиває також лїкарів, щоби на случай, коли би того було потреба, зголошували ся до службы, за котру будуть одержувати 20 до 30 кор. на день і зворот коштів подорожи.

— **Відкопане предпотопового зьвіра.** В Старуни, богородчаньского повіта, на ґрунтах копальні земного воску нїмецкої фірми Кампе з Гамбурґа натрафили онодї в 13-метровій глубинї під землею на кістяк якогось передпотопового зьвіра. О скілько доси провірено, не суть се кости мамута, але в кождім случаю якоїсь цїкавої потвори, захованої дуже добре в покладах воску. Найцїкавійшою річию єсть кусник шкіри того зьвіра, довгий на 3 і пів метра, покритий збутвілою уже шерстию, довгою на 18 цм. Про незвичайний зріст і величезні розміри зьвіра сьвідчать поодинокі части кістяка, добувані кусниками верх. Два роги, кождий на 1 м. 80 цм. довгий, представляють ся дуже гарно, бо мають вид рогів угорских волів і суть чорної, блискучої краски. Такий самий полиск мають зуби видобуті з кусником щоки, 40 цм. довгим. Поодинокий зуб довгий на 16 цм. а широкий на 8 цм. Доси викопано майже цїлий кістяк, котрий легко дасть ся зложити в цїлість. На жаль, нїхто з наукових кругів не заняв ся тим, аби викопаний кістяк взяти до якогось музея, а тимчасом темні робітники почали краяти шкіру на чоботи.

† **Помер:** Іван Ярошиньский, директор школи в Раранчи на Буковинї, батько звістної письменниці б. п. Евгенїї, дня 15 с. м. в 63-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 17 жовтня. О станї здоровля Монарха довідує ся Бюро кореспонденцийне, що катар позістав в одинокій мірі. В протягу вчерашного дня появила ся знову горячка, котра однак по полудни уступила. Ніч була спокійна а внаслідок того субєктивний стан Монарха єсть поки що лїпший.

Відень 17 жовтня. Архікняг. Мария Валерия прибула вчера по полудни з Вальзе і поїхала до Шенбруну і побула там довший час у Цїсаря.

Будапешт 17 жовтня. На вчерашнім засїданю партия независимости настав був розворушений настрій, котрий треба уважати за наслідок аґітациї, маючої на цїли, щоби партия предложила в палатї послів резолюцию з жаданєм ухваленя вже тепер утвореня з 1911 роком самостійного банку угорского.

Будапешт 17 жовтня. (Угор. Б. кор.). Підчас конференциї хорватских послів наспіла від предсїдателя клюбу полудново-славяньских послів до Ради державної вість, що клюб вислав 5 своїх членів до Пешту в тій цїли, щоби порозуміти ся в справі угоди. Посли тоті вже тут прибули.

Берлин 17 жовтня. Францускиӣ амбасадор зробив в урядї справ заграничних предложенє виделеґувати конференцию до Казаблянки в цїли розслїдженя справи відшкодованя.

Берлин 17 жовтня. В мінїстерстві справ заграничних зʼявив ся вчера товмач посольства Мулея Гафіда, щоби довідати ся, чи посольство буде приняте. З порученя секретаря державного відповіли, що правительство не може приняти посольства.

Льондон 17 жовтня. Збори службы зелїзничої заявили в резолюциї, що одинокою дорогою, яка їм позістає, єсть страйк.

Льондон 17 жовтня. До тутешних часописий доносять з Тегерану, що в Керманї вибухли розрухи. Кілька осіб убито. Втїкачі сховали ся до анґлїйского уряду телеґрафічного і російского консуляту.

Париж 17 жовтня. Полїция арештувала вчера шість осіб, котрі підписали послїдний антимілїтарний манїфест, взиваючий до дизерциї.

Ріо де Жанейро 17 жовтня. Намірено устроїти плаваючу виставу австрийских виробів промислових на кількох пароплавах, котрі мають відвідувати головні порти Бразилїї.

Курс львівский.

Дня 16-го жовтня 1907.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	566·—	575·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	103·—	110·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси	557·—	562·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	108·70	110·40
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	99·80	100·50
4% листи застав. Банку краєв. .	95·—	95·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·50	95·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·30	98·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·70	100·40
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·70	94·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·10	95·80
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	95·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	46·25	48·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·40	28·70
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	67·—	73·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·25	22·25
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·43
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·77	117·97
Доляр американьский	4·80	5·—

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).